

"Av de kristna förväntar man sig heroism"

Hur många av dem som skulle låta sig spikas fast på ett kors inför tusentals häpna åskådares blickar står inte ut med vardagens nålstick på ett kristet sätt! Tänk efter, vilket är mest heroiskt? (Vägen, nr. 204)

4 juni

Nu, på samma sätt som förr i tiden, förväntar man sig heroism av de kristna. Heroism i stora strider, om

så krävs. Heroism – och det kommer att vara det normala – i vardagens små skärmytslingar. När man ständigt kämpar, med kärlek och på detta sätt som kan verka obetydligt, står Herren ständigt vid sina barns sida som en kärleksfull herde: *Jag själv skall valla mina får och låta dem komma till ro, säger Herren Gud. Jag skall leta efter de vilsegångna och hämta hem de bortsprungna, jag skall förbinda de skadade, hjälpa de sjuka ... De skall leva tryggt i sitt land. Jag skall bryta sönder deras ok och befria dem ur deras slaveri. Då skall de inse att jag är Herren.*

Jag tar min tillflykt till hans barmhärtighet, till hans medlidande, för att han inte må se till våra synder, utan till alla de förtjänster som tillhör Kristus och hans heliga moder, som även är vår moder, samt Josef, den helige patriarken som agerade far till honom, och helgonen.

En kristen kan vara säker på att om han vill kämpa, kommer Gud att ta honom med sin högra hand, såsom man läser i Mässan i dagens högtid. Jesus, som träder in i Jerusalem ridande på en stackars åsna, fredens konung, är den som säger:
himmelriket tränger fram, och somliga söker rycka det till sig med våld. Denna styrka tar sig inte uttryck i våld mot någon annan: det är styrka för att bekämpa den egna svagheten och eländet, mod för att inte dölja de egna sveken, djärvhet för att bekänna tron även när omgivningen är avogt ställd mot den. (När Kristus går förbi, nr. 82)
